

יגדיל תורה

חברת לזמדי שי"ם

לחיזוק לימוד
הדף היומי

בס"ד

טעימה שבוטית בלימוד הדף היומי

נושג גלמודי, מהנלמד כפרש ויקא

כהן הצריך משקפיים האם נקרא בעל מום

תנו רבנן עור בין סומא בשתי עיניו בין סומא באחת מעיניו חורור והמים הקבועין מניין ת"ל איש עור אמר רבא למה לי דכתב רחמנא איש עור דק תבלול בעינו צריכי... ואי כתב רחמנא איש משום דלא קא חזי כלל אבל מחסורייתא לא כתב רחמנא דק ... בכורות מז.

בגמרא נתבארו כמה מומים שבעינים הפוסלים בכהנים, ומבואר בגמרא שכל מחסורייתא נלמד מדוק שהוא מהמומים שנתבארו בתורה.

באילת השחר (ויקרא כא יח) כתב, שיש לעיין אם כהן שלא רואה טוב כשר לעבודה, והרמב"ם (ביאת המקדש פ"ח ה"ו) כתב, שמי שמקבץ ריסי עינו בשעה שהוא רוצה לדקדק בראייתו הרי הוא בכלל המומים שבעין, ויש לעיין כמה השיעור של חלישות הראיה שיחשב למום.

ובשבט הכהונה (גליון ג עמ' קיח) הביא בשם בעל הדרך אמונה, שכהן שאינו רואה ראייה ברורה כי אם על ידי משקפיים אינו נחשב לבעל מום, והביא ראייה מדברי הרמב"ם (ביאת מקדש שם) שמנה אחד עשר מומים בעינים ולא מנה מי שעינו כהות, ועל כרחך שאין זה מום.

ונשאל מהמבואר בסוגייתנו שמחסורייתא הוא מום הנכלל ב'דוק', ופירש רש"י (ד"ה מחסורייתא) שחסרה מראייתו אבל רואה במקצת. ומבואר שכל מי שחסרה מראייתו נלמד מדוק, שכשם שמי שיש לו דוק בעינו הרי הוא בעל מום, הוא הדין לכל מי שחסרה ראייתו, וא"כ לכאורה כל מי שיש לו משקפיים הרי הוא בעל מום, ואף שע"י המשקפיים הוא רואה, סוף סוף גופו בעל מום.

והשיב לו, שלא כל חסרון כל דהו נכלל בכלל מחסורייתא. ורק מי שכמעט אינו רואה בלי משקפיים הרי זה מום. ועיי"ש שצידד [המחבר], שאפשר שאין בכלל מום הדוק אלא כשחסרון הראיה נגרם על ידי דבר אחר כעין דוק, ולא בכל מי שעינו כהות מלראות.

ועיין בספר באר שרים (שו"ת, ח"ג סי' ב אות ו) שדן בזה אם כהנים יכולים ללבוש משקפיים, שזה תלוי במחלוקת הראשונים אם המשקפיים חשובים יתור בגדים, כמו שהעלה במקדש דוד (קדשים סי' לו ד"ה ויבואים) בביאור מחלוקת רש"י ותוספות (ובאים יט.), אם תפילין חשובים יתור בגדים. עיי"ש.